

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 25Sd/113/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5015200614
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Nora Tomková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5015200614.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline - správny súd, v konaní vedenom pred sudkyňou Mgr. Norou Tomkovou, v právnej veci navrhovateľa: Ing. A. Y., nar. XX.XX.XXXX, r. č. XXXXXX/XXXX, bytom M., Y. XXX, právne zastúpeného: JUDr. Tomášom Pukajom, advokátom, so sídlom v D. X., N. XXXX, proti odporkyni: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29 augusta č. 10, 813 65 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia odporkyne č. XXX XXX XXXX X - I. a rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X - II. obidve zo dňa 27. apríla 2015, takto

rozhodol:

Rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X - I. a rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X - II. obidve zo dňa 27. apríla 2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Odporkyňa napadnutým rozhodnutím č. XXX XXX XXXX 0 - I. zo dňa 27.04.2015 podľa § 65, 274 a § 82 zákona o sociálnom poistení priznala navrhovateľovi od 22.09.2007 starobný dôchodok, ktorý po zvýšení podľa § 82 zákona od 01.07.2008 predstavoval sumu 11.499,00 Sk mesačne, od 01.01. sa táto suma podľa § 293 zákona o sociálnom poistení zmenila na 391,70 Eur mesačne. Od 01.01.2009 bol starobný dôchodok zvýšený na 408,30 Eur a od 01.01.2010 na sumu 420,80 Eur mesačne.

Rozhodnutím vydaným pod č. II. toho istého dňa (27.04.2015) bol starobný dôchodok navrhovateľa zvýšený podľa § 66 ods. 3 a § 82 zákona o sociálnom poistení od 01.01.2011 na sumu 449,80 Eur mesačne, od 01.01.2012 na sumu 464,70 Eur mesačne, od 01.01.2013 na sumu 475,90 Eur mesačne, od 01.01.2014 na sumu 484,70 Eur mesačne a od 01.01.2015 na sumu 489,90 Eur mesačne. Starobný dôchodok bol zvýšený za obdobie dôchodkového poistenia, získané počas poberania starobného dôchodku alebo jeho časti. Týmito rozhodnutiami (označenými I. a II. zo dňa 27.04.2015) odporkyňa realizovala rozsudku Krajského súdu v Žiline č. 25Sd/2/2013-166 z 12.02.2015.

Proti rozhodnutiam odporkyne podal navrhovateľ včas opravný prostriedok, v ktorom ako aj v priebehu preskúmvacieho konania týkajúceho sa starobného aj invalidného dôchodku opakovane žiadal, aby mu boli priznané obidva dôchodky, starobný aj invalidný, a aby mu odporkyňa vyplácala ten dôchodok, ktorý je vyšší.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa uviedla, že navrhovateľ je poberateľom výsluhovej dávky z osobitného systému sociálneho poistenia a to výsluhového dôchodku, priznanému po skončení služobného pomeru od 01.11.2002 rozhodnutím Vojenského sociálneho zabezpečenia v Bratislave č. 65303007611002-VUSZ/DO 2 z 19.11.2002 v sume 13.275,00 Sk mesačne. Pretože bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň 55 rokov a vykonával

najmenej 20 rokov služby zaradené v 1 kategórii funkcii, podmienku nároku na starobný dôchodok podľa § 132 ods. 1 písm. a) zákona o sociálnom zabezpečení splnil.

Suma starobného dôchodku patriaca za obdobie dôchodkového poistenia do vzniku nároku na stavebný dôchodok je 14.134,00 Sk mesačne. Je určená ako súčin priemerného osobného mzdového bodu 1,5720 a 38,6685 obdobia dôchodkového poistenia a aktuálnej dôchodkovej hodnoty 232,51 Sk. Suma starobného dôchodku podľa predpisov účinných do 31.12.2003 je určená z priemerného mesačného zárobku 4.067,00 Sk za roky 2006, 2005, 2001, 2000, 1999. Započítaná doba zamestnania je 35 rokov, na dobu zamestnania pred 18. rokom veku sa neprihliada. Starobný dôchodok je 90% priemerného mesačného zárobku, to znamená 3.661,00 Sk mesačne. K uvedenej sume patrí úprava podľa § 306/2002 Z. z. v znení zákona č. 639/2002 Z. z. o 5.374,00 Sk mesačne na 9.035,00 Sk mesačne a zvýšenie podľa zákona č. 222/2003 Z. z. o 184,00 Sk mesačne na 9.219,00 Sk mesačne. Starobný dôchodok bol upravený a zvýšený tak, aby jeho suma nepresiahla sumu 9.219,00 Sk mesačne.

Suma starobného dôchodku vypočítaná podľa zákona o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov je 14.134,00 Sk mesačne a suma starobného dôchodku vypočítaná podľa zákona o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov je 9.219,00 Sk mesačne. Pretože suma starobného dôchodku určená podľa zákona o sociálnom poistení je vyššia, starobný dôchodok patrí navrhovateľovi v uvedenej sume (14.134,00 Sk mesačne).

Odporkyňa v súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu SR starobný dôchodok navrhovateľa krátila v súlade s judikátom R 55. Postup pri výpočte starobného dôchodku s použitím článku 33 Dohovoru č. 128 uviedla v odôvodnení napadnutých rozhodnutí.

K námietke ohľadne nezapočítania obdobia dôchodkového poistenia od 22.09.2007 do 03.12.2010 odporkyňa uviedla, že navrhovateľ splnil podmienky nároku na starobný dôchodok od 22.09.2007, preto mu bolo zhodnotené obdobie dôchodkového poistenia do 21.09.2007. Následne bolo vydané rozhodnutie o značené ako II., ktorým bol navrhovateľovi zvýšený starobný dôchodok podľa § 66 ods. 3 zákona o sociálnom poistení za obdobie dôchodkového poistenia od 22.09.2007 do 31.12.2010.

Pokiaľ sa týka námietky navrhovateľa ohľadne krátenia stavebného dôchodku podľa článku 33 Dohovoru č. 128 odporkyňa uviedla, že v prípade navrhovateľa nastala situácia, že má nárok na starobný dôchodok a tiež na výsluhový dôchodok. Ide teda o dve dávky, ktoré patria za tú istú udalosť, ktorou je staroba. Sú preto splnené podmienky na krátenie podľa článku 33 uvedeného Dohovoru. V tejto súvislosti poukázal na článok 7 ods. 5 Ústavy SR, článok 154c Ústavy SR v znení účinnom od 01.07.2001, ako aj množstvo rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (4So 189/2007 z 29.05.2008, 4So 133/2009 z 07.12.2009, 9So 77/2011 z 30.05.2012, 10So 11/2014 z 11.02.2015 a 1So 34/2014 z 24.02.2015).

K ďalšej námietke navrhovateľa ohľadne diskriminácie odporkyňa poukázala na ustálenú judikatúru ESLP, podľa ktorej právo na užívanie práv zaručených Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd bez diskriminácie, zaručených článkom 14 je porušené, ak štáty bez objektívneho a rozumného ospravedlnenia zaobchádzajú odlišne s osobami v analogických situáciách, alebo nezaobchádzajú odlišne s osobami, ktorých situácie sa citeľne líšia. Navrhovateľ nepreukázal, že by odporkyňa v jeho veci zaobchádzala odlišne, ako s inými poistencami, ktorí sa ocitli v podobnej situácii.

K námietke navrhovateľa ohľadne poskytovania starobného a invalidného dôchodku poukázala odporkyňa na to, že nárok na starobný dôchodok vznikol navrhovateľovi dňom 22.09.2007, teda ku dňu vzniku invalidity už splnil podmienky nároku na starobný dôchodok, nie je možné navrhovateľovi priznať invalidný dôchodok. Tento postup odporkyne bol potvrdený aj rozhodnutím Krajského súdu v Žiline č. k. 24Sd/1/2014-40 z 11.03.2014 a následne aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. 1So/68/2014 z 12.05.2015.

Záverom odporkyňa uviedla, že má za to, že dôchodkové nároky navrhovateľa boli posúdené v súlade s platnými právnymi predpismi o sociálnom zabezpečení a poistení, preto žiadala, aby súd napadnuté rozhodnutia označené ako I. a II. zo dňa 27.04.2015 potvrdil ako vecne správne.

Krajský súd v súlade s ust. § 250l - 250s O.s.p. preskúmal napadnuté rozhodnutie odporkyne, oboznámil sa s administratívnym spisom, ako aj ostatným spisovým materiálom a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. XXX XXX XXXX X - I. zo dňa 27.04.2015, ktorým odporkyňa podľa § 65, § 274 a § 82 zákona o sociálnom poistení priznala navrhovateľovi od 22.09.2007 starobný dôchodok a rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X - II. zo dňa 27.04.2015, ktorým zvýšila odporkyňa starobný dôchodok navrhovateľa podľa § 66 ods. 3 a § 82 zákona o sociálnom poistení od 01.01.2011.

Na pojednávaní právny zástupca navrhovateľa zotrval na predchádzajúcich vyjadreniach a súdu predložil stanovisko k vyjadreniu odporkyne v písomnej forme (6 listov), na ktoré súd odmietol prihliadať, nakoľko sa týkalo vyjadrenia odporkyne, ktoré bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 21.07.2015.

Právny zástupca ďalej uviedol, že odporkyňa do výpočtu starobného dôchodku navrhovateľovi nezapočítala obdobie dôchodkového poistenia, ktoré spadá pred dobu, kedy mal navrhovateľ 18 rokov. Podľa neho žiadne ustanovenie zákona o sociálnom poistení ani iného zákona nevylučuje toto obdobie, aby odporkyňa mohla krátiť dôchodkové poistenie z pred 18 rokov veku. Pokiaľ sa týka Dohovoru č. 128 článku 33 ods. 2, podotkol, že tento Dohovor je nesprávne aplikovaný odporkyňou, pričom Dohovor umožňuje krátiť renty, ktoré sú za obdobnú sociálnu udalosť, pričom obdobná sociálna udalosť v tomto prípade znamená starobný dôchodok. Ak by navrhovateľ poberal dva rovnaké starobné dôchodky, resp. za tú istú sociálnu udalosť, pričom výsluhový dôchodok nie je považovaný za starobný dôchodok, a toto neuvádza žiadny zákon, že by výsluhový dôchodok mal byť braný za starobný dôchodok. Výsluhový dôchodok v zmysle zákona č. 328, podľa § 30 sa považuje za výsluhové zabezpečenie. To znamená, že výsluhový dôchodok je poskytovaný za odslúžené roky, a nie za prežitie určitého obdobia, ako je to pri starobnom dôchodku. Nejedná sa teda o dve rovnaké sociálne udalosti, preto nie je možné aplikovať Dohovor na výsluhové dôchodky, pričom Najvyšší súd SR vo svojich predošlých rozhodnutiach presne neuviedol, na základe akého ustanovenia zákona je považovaný výsluhový dôchodok za starobný dôchodok, resp. neuviedol, nedal odpoveď na to, akým spôsobom má odporkyňa krátiť tieto starobné výsluhové dôchodky. Už niekoľkokrát bolo vyzvané aj ministerstvo aj odporkyňa, aby uviedli nejaký zákonný algoritmus, podľa ktorého sa má poskytovať. Keďže v prípade odporkyne sa jedná o správny orgán, správny orgán je viazaný jedine zákonom, ústavou a inými právnymi predpismi a medzinárodnými zmluvami, pričom správny orgán - odporkyňa postupuje v rozpore s týmito slovenskými právnymi predpismi, keďže nekoná v zmysle zákona, ale koná nad rámec zákona. Koná tak, ako nie je ustanovené v zákone. Pokiaľ sa týka diskriminácie, k tomu uviedol, že za diskrimináciu sa považuje nielen nerovnaké zaobchádzanie, ale i zaobchádzanie - iné nakladanie s osobami pri rôznych sociálnych udalostiach, a práve tu dochádza k diskriminácii navrhovateľa, keďže nemôžeme povedať, že by spadal pod bežného občana, ktorý dostáva iba jeden starobný dôchodok, ale jednoducho oproti ostatným občanom, ktorí dostávajú iba starobný dôchodok je rozdiel v tom, že navrhovateľ dostáva výsluhový dôchodok a starobný dôchodok, pričom za celé tie roky, za ktoré bol poistený, boli odvádzané odvody ako do všeobecného tak aj osobitného systému sociálneho poistenia, treba s ním zaobchádzať práve iným spôsobom, ako s osobami, ktoré odvádzali, resp. za nich boli odvádzané odvody iba do jedného všeobecného systému sociálneho zabezpečenia a kvôli tomu zastáva názor, že s navrhovateľom je zaobchádzané inakšie, keď oproti ostatným odvádzal nielen odvody do všeobecného systému ale aj do osobitného systému, a práve výsluhový dôchodok je vyplácaný z osobitného systému, nie zo všeobecného systému. Nakoľko navrhovateľ odvádzal odvody, resp. za neho boli odvádzané odvody do všeobecného ako aj osobitného systému, prináleží mu nárok na obidve renty z obidvoch systémov. V ďalšom odkázal právny zástupca navrhovateľa na písomné vyjadrenie, ktoré súdu predložil na pojednávaní, v ktorom je všetko špecifikované. Súd konštatuje, že vyjadrenie odporkyne právny zástupca navrhovateľa prevzal dňa 21.07.2015, t. j. pred rokom a vyjadrenie k nemu dal súdu na pojednávaní (18.8.2016). Z tohto dôvodu súd na toto vyjadrenie prihliadať nebude.

Navrhovateľ sa na pojednávaní pridrižiava vyjadrenia svojho právneho zástupcu. Dodal, že rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, ktoré sa stalo tzv. učebnicovým príkladom, t. j. rozhodnutie č. 7So 138/2011 sa uvádza - v odôvodnení tohto rozhodnutia po prvýkrát, že odporkyňa môže podľa Dohovoru č. 128 starobný dôchodok krátiť primerane po dobu výsluhového dôchodku. Navrhovateľ poukázal na to, že § 30 zákona č. 328/2002 Z . z. nehovorí o výsluhovom dôchodku, ako o starobnom dôchodku, ale

o výsluhovom zabezpečení policajtov, vojakov - nedáva to na roveň starobného dôchodku. Z tohto dôvodu nemôže byť výsluhový dôchodok považovaný za starobný dôchodok, nakoľko v § 30 písm. d) zákona č. 328/2002 Z. z. sa výslovne hovorí, že výsluhový dôchodok je výsluhovým zabezpečením a nie starobným dôchodkom. Rovnako poukázal na to, že spôsob výpočtu - krátenie starobného dôchodku podľa Dohovoru č. 128 nie je jasné a slovenská legislatíva takýto spôsob krátenia vykonaný odporkyňou ani nepozná. Rovnako poukázal na to, že spôsob krátenia odporkyňou, ktorý nie je jasný, ani samotným zástupcom odporkyne, ani zástupcom Ministerstva - nie je primeraný. V čitateli zlomku krátenia by mala odporkyňa počítať len obdobie od roku 1984 do skončenia vojenskej služby a nie celé obdobie vojenskej služby od roku 1984. Týmto spôsobom oberá väčšinu výsluhových dôchodkov o 75% ich dôchodku.

Zástupkyňa odporkyne sa v plnom rozsahu pridržiavala písomného vyjadrenia odporkyne vo veci zo dňa 26.06.2015 a navrhla, aby súd napadnuté rozhodnutie odporkyne zo dňa 27.04.2015 označené ako I. a II. vecne správne potvrdil.

Právny zástupca v záverečnej veci začal opätovne čítať stanovisko k vyjadreniu odporkyne, ktorým sa súd odmietol zaoberať, nakoľko toto vyjadrenie bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 21.07.2015 a on podal písomné stanovisko na pojednávaní súdu, t. j. dňa 18.08.2016.

Navrhovateľ žiadosťou z 03.12.2010 požiadal o priznanie starobného dôchodku, ktorý žiadal priznať od 22.09.2007.

Nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do prvej a druhej pracovnej kategórie vrátane doby služby, zaradený do prvej a druhej kategórie funkcií podľa § 274 ods. 1 zákona o sociálnom poistení a podľa zovšeobecneného právneho názoru Najvyššieho súdu SR sa priznávajú do 31.12.2023.

Podľa § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, nárok na starobný dôchodok vzniká získaním najmenej desať rokov obdobia dôchodkového poistenia a dosiahnutím dôchodkového veku, ak poistenec dosiahol dôchodkový vek v období od 01.01.2004 do 31.12.2007. Dôchodkový vek podľa § 65 ods. 2 a § 274 zákona o sociálnom poistení s použitím ust. § 21 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení dosiahol navrhovateľ dovŕšením 55 rokov veku, t. j. 22.09.2007.

V konaní nebolo sporným, že navrhovateľ je poberateľom výsluhovej dávky z osobitného systému sociálneho poistenia - výsluhového dôchodku, ktorý mu bol priznaný od 01.11.2002 po skončení služobného pomeru.

S poukázaním na príslušné ustanovenia zákona o sociálnom poistení odporkyňa v minulosti, a to aj v prípade navrhovateľa, zamietala žiadosti policajtov o starobný dôchodok s odôvodnením, že nespĺňajú podmienku potrebnej doby poistenia pre vznik nároku na starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení.

Zákon o sociálnom poistení neupravuje možnosť priznania starobného dôchodku, ak nie je splnená podmienka potrebnej doby poistenia. Z toho dôvodu tiež tento zákon skutočne neobsahuje pojmy „teoretická výška dôchodku“. Nárok policajtov na zhodnotenie aj doby trvania služobného pomeru policajtov na účely výsluhového dôchodku vyplýva len z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu, ktorý výkladom záväzných právnych predpisov (nielen zákona č. 461/2003 Z. z.) judikoval existenciu nároku na starobný dôchodok aj v prípadoch, ak policajtovi bol priznaný výsluhový dôchodok a nespĺnil podmienku potrebnej doby poistenia v tzv. civilnom zamestnaní pre vznik nároku na starobný dôchodok. Najvyšší súd súčasne právne zdôvodnil aj možnosť krátenia sumy starobných dôchodkov vypočítanej s prihliadnutím na doby poistenia vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia, ako aj dôb zhodnotených pre nárok na výsluhový dôchodok.

Najvyšší súd SR sa otázkou nároku na starobný dôchodok v súbehu s nárokom na výsluhový dôchodok, ktorý bol priznaný podľa zákona č. 328/2002 Z. z., zaoberal vo viacerých rozhodnutiach a jeho judikatúra v tejto oblasti je rozsiahla a konštantná. Otázkou povahy výsluhového dôchodku ako dávky starobné najvyšší súd riešil napr. v rozsudku 4So 189/2008 z 29.05.2008. V predmetnom rozsudku najvyšší súd uviedol: „z dôvodovej správy k zákonu č. 222/2002 Z. z.“ o zvýšení dôchodkov v roku 2003 a o zmene a doplnení niektorých zákonov v oblasti sociálneho zabezpečenia, ktorým bolo okrem iného novelizované aj ustanovenie § 21 ods. 3 zákona č. 100/1988 Zb., „vyplýva záver, že zámerom

zákonodarcu bolo dosiahnuť, aby od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení) výsluhový dôchodok i dávky výsluhového zabezpečenia považované za výsluhový dôchodok podľa § 124 zákona č. 328/2002 Z. z. plnili funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) vo výške primeranej dobe trvania služobného pomeru, ako dávka sociálneho zabezpečenia existujúca či už samostatne alebo popri starobnom dôchodku, na ktorý vznikne nárok dovŕšením dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení). Súčasným zámerom zákonodarcu bolo zákonom č. 328/2002 Z. z. zabezpečiť, aby pomerná výška výsluhového dôchodku bola vyššia, ako keby policajtom bola doba profesionálnej služby hodnotená len vo všeobecnom systéme sociálneho zabezpečenia. Z toho teda vyplýva záver, že úmyslom zákonodarcu bolo, aby súčet výsluhového dôchodku a starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho poistenia bol vyšší, resp. aspoň rovnaký ako suma starobného dôchodku poistenca, ktorý mal všetky doby zamestnania hodnotené len vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia (zabezpečenia).

V zmysle článku 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128) vyhláseného v Zbierke zákonov pod č. 416/1991 Zb., ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore, ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť (prežitie ustanoveného veku), môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená nepresahuje druhú dávku. Z článku 33 ods. 2 Dohovoru vyplýva, že v prípade súbehu nároku na starobný dôchodok tak zo všeobecného, ako aj osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) je v zmysle Dohovoru možné starobný dôchodok zo všeobecného systému iba krátiť a to najviac o sumu, ktorá neprevyšuje sumu výsluhového dôchodku (príspevku za službu považovaného za „výsluhový dôchodok“).

Vzhľadom na uvedené nie je dôvodná námietka navrhovateľa, že starobný dôchodok i výsluhový dôchodok nie sú dávkami sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, ktorou je prežitie zákonom stanoveného dôchodkového veku. Je totiž zrejmé, že práve od okamihu dovŕšenia dôchodkového veku, teda prežitím stanoveného dôchodkového veku, nadobudol výsluhový dôchodok navrhovateľa charakter dávky v starobe tak, ako to má na mysli ustanovenie článku 33 ods. 2 Dohovoru.

Odporkyňa správne po zohľadnení doby služby a osobných vymeriavacích základov dosiahnutých počas služby na vznik nároku na dôchodkovú dávku a určenie sumy dôchodkovej dávky podľa všeobecných právnych predpisov o sociálnom poistení určila starobný dôchodok v súlade s článkom 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, a to podľa zovšeobecneného právneho názoru Najvyššieho súdu SR uvedeného v rozhodnutiach č. R 55/2011 a R 83/2013 a podľa právneho názoru Najvyššieho súdu SR vyjadreného v rozsudku č. 9So 138/2011 z 22.08.2012. Odporkyňa vo svojej rozhodovacej činnosti je povinná aplikovať Dohovor a to priamo bez potreby osobitného zákona. Odporkyňa o takomto postupe poučil Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach (č. 4So 189/2007 z 29.05.2008, 4So 133/2009 z 07.12.2009, 9So 77/2011 z 30.05.2012).

Odporkyňa nepochybila, keď výšku starobného dôchodku vymerala tak podľa predpisov účinných do 31.12.2003 ako i podľa zákona č. 461/2003 Z. z. a starobný dôchodok priznala v sume odvodenej práve od výpočtu podľa zákona č. 461/2003 Z. z..

Pokiaľ ide o návrh právneho zástupcu navrhovateľa prerušiť konanie a požiadať Ústavný súd SR o výklad hmotnoprávných ustanovení Dohovoru a ich možnú aplikáciu, správny súd poukazuje na ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., podľa ktorého súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci je v rozpore s Ústavou SR, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh Ústavnému súdu SR na zaujatie stanoviska.

Prerušiť konanie podľa druhej vety ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. možno len vtedy, ak k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci je v rozpore s Ústavou SR, so zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, možno podľa názoru súdu len vtedy, ak by k takémuto záveru dospel súd a nie účastník konania, resp. jeho právny zástupca. Konajúci súd nie je toho názoru, že by ustanovenia zákona použité odporkyňou boli v rozpore s právnym predpisom

vyššej právnej sily, Ústavou SR alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, preto takýto návrh právneho zástupcu neakceptoval. Pokiaľ ide o návrh, aby súd požiadal Ústavný súd SR o výklad práv uvedených právnym zástupcom navrhovateľa označených v Dohovore ako o prejudiciálnej otázke súvisiacej s rozhodnutím, v tomto prípade súd konštatuje, že daná problematika bola doteraz riešená mnohými rozhodnutiami samotného Najvyššieho súdu SR.. Najvyšší súd SR už prostredníctvom svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozsudkom 1So 59/2012 zo dňa 13.08.2013) zdôraznil, že nielen správny orgán v ďalšej svojej rozhodovacej činnosti, ale aj prvostupňový správny súd pri súdnom prieskume napadnutých rozhodnutí správnych orgánov je zaťažený povinnosťou zohľadniť právne názory vyslovené Najvyšším súdom SR v jeho predchádzajúcej rozhodovacej činnosti, a ktoré sú mu nepochybne známe, či už z iniciatívy účastníkov alebo ako oficiality jeho činnosti - § 121 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p., nakoľko tieto sú v zmysle článku 1 ods. 1 Ústavy SR analogicky § 250j ods. 7 O.s.p. záväzné nielen pre adresáta, t. j. pre správny orgán, ale aj pre konajúci krajský súd.

S poukazom na vyššie uvedené dospel súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X - I. a č. XXX XXX XXXX X - II. obidve zo dňa 27.04.2015 sú v súlade so zákonom, tieto s poukazom na ust. § 250q ods. 2 O.s.p. ako zákonné potvrdil.

O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p.. Navrhovateľ nebol v konaní úspešný, preto mu právo na náhradu trov konania nevzniklo. Odporkyňa v tomto konaní nemá nárok na náhradu trov, preto súd o trovách konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia (navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznáva).

V predmetnom konaní súd postupoval v súlade s ust. § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. (teda podľa O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Krajského súdu v Žiline na Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave, písomne v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O.s.p. (t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísaný - každý rovnopis vlastnou rukou, pri právnických osobách opatrený podpisom osoby oprávnenej konať za subjekt, ako aj odtlačkom pečiatky a datované), tiež uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým že,

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205a ods. 1 O.s.p. skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Ustanovenie § 205a ods. 1 O.s.p. sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.